12 To 274/2011 -274

U s n e s e n í

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 29. září 2011 odvolání **obžalovaného V[redacted] S[redacted] ,** nar. [redacted], proti rozsudku Okresního soudu Praha – západ ze dne 5. května 2011, čj. 1 T 228/2009 – 255, a rozhodl **t a k t o :**

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaného **z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný V[redacted] S[redacted] uznán vinným trestným činem podpory a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod člověka podle § 261a tr. zákona, jehož se podle skutkových zjištění okresního soudu dopustil tím, že dne 2.7.2007 umístil na www.[redacted].org a takto veřejnosti zpřístupnil český překlad článku pod názvem „Holocaust a jeho čtyřmilionová varianta“, zpochybňující svým obsahem nacistické genocidium na Židech za druhé světové války, co do rozsahu obětí a zejména i zpochybňováním existence nástrojů tohoto genocidia, jako byly tábory smrti a plynové komory, zejména výroky: „Ve skutečnosti neexistuje žádný důkaz, že byl v jakémkoliv táboře smrti používán jedovatý plyn, plynové komory nebo plynové pece“, „Tábory smrti kontrolovali kvalifikovaní inženýři a ti uvedli, že zmiňovaná zařízení byly sprchy, že nemohla být používána jako plynové komory a že údajná úmrtí byla nemožná. Za své posudky byli uvězněni“, „Existuje i množství očitých svědectví vězňů, kteří existenci táborů smrti popírají i ti jsou umlčováni a vězněni.“, v úmyslu polemizovat o podstatě a rozsahu nacistického genocidia proti Židům za druhé světové války.

Za to byl odsouzen podle § 261a tr. zákona k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zákona podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou let.

Proti tomuto rozsudku podal **obžalovaný** ihned po jeho vyhlášení v hlavním líčení **odvolání,** které následně odůvodnil prostřednictvím svého obhájce a které směřuje především proti výroku o vině a v důsledku toho rovněž proti výroku o trestu. Poukazuje na to, že byl okresním soudem dvakrát zproštěn obžaloby, neboť soud uzavřel, že předmětný skutek není trestným činem. V nyní napadeném rozsudku je uvedeno, že článek byl napsán jinou osobou a on jej pouze umístil na předmětné internetové stránky v Kanadě s úmyslem vyvolat diskusi ohledně tvrzení v článku uvedených. Neměl v úmyslu cokoli zpochybňovat, zlehčovat či popírat, jeho jediným úmyslem bylo vyvolat diskusi na dané téma, přičemž opakovaně uvedl, že se s obsahem článku neztotožňuje. Domnívá se, že nebyla prokázána subjektivní stránka jeho jednání, když samotný obsah článku genocidium, jak je definováno v Úmluvě o zabránění a trestání zločinu genocidia (vyhláška č. 32/1955 Sb), nezpochybňuje, nýbrž polemizuje o jednom ze způsobů smrtící mašinérie realizované v průběhu světové války nacisty. Má za to, že uvedený článek polemizuje o počtech a způsobech likvidace obětí jednání nacistického režimu, resp. o jednom ze způsobů a výší obětí, což samo o sobě není popírání, zpochybňování či zlehčování válečných zločinů či genocidia. Žádný takový úmysl neměl, ať již přímý či nepřímý. Jak opakovaně uvedl trvale žije v Kanadě, kde uveřejnění článku o způsobech likvidace za druhé světové války není trestným činem. Ani nepředpokládal to, co je mu v nepřímém úmyslu přičítáno k tíži a znovu zdůrazňuje, že chtěl o dané problematice pouze diskutovat. Opačný výklad by popíral obecnou lidskou vlastnost –

používat svobodné myšlení. Pokud by tomu tak bylo, pak by vůbec žádný člověk, ani historik, technik, pamětník těch neblahých událostí nesměl nikdy nic napsat, natož zveřejnit, ať by byly výsledky takého bádání jakékoli, a to i ve smyslu rozšíření jeho obětí. Taková stanoviska jsou nejen nevědecká a dogmatická, ale ve svých důsledcích nebezpečná nejen pro svobodu slova, ale i pro vědu jako takovou. Pro evropskou civilizaci jsou některé zásadní pravdy dané staletým vývojem a střetem názorů nezměnitelné, když kromě jiného nelze odhlédnout od práva pochybovat ohledně všech předkládaných skutečností a otvírání stále nových obzorů. To se uplatňuje ve vědě, umění, technice, historii atd. Pokud se začnou některé pravdy dogmatizovat a tím se zastaví, nebo i jen zpomalí, vývoj, nastane soumrak naší civilizace. Je tedy třeba se věnovat tomu, zda diskuse v tomto případě přesáhla obecnou diskusní rovinu nad povolenou míru. Jak plyne z provedeného dokazování, kdy pouze jedna osoba podala trestní oznámení, samotný článek žádných následků nevyvolal, a proto lze uzavřít, že stupeň nebezpečnosti nedosáhl ani minimální zákonem předvídané úrovně. V této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 1 Tzn 2/96. Má za to, že pokud nebylo prokázáno ovlivnění většího množství osob, nebylo prokázáno, že by se zveřejněním stalo cokoli, co by ohrožovalo zájmy chráněné trestném zákonem. Navrhuje proto, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a sám ho – v intencích jeho námitek – obžaloby zprostil.

Krajský soud jako soud II. stupně přezkoumal z podnětu podaného odvolání v intencích § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost výroků, proti kterým odvolání směřovalo, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad a posoudil věc takto :

Především je třeba připomenout, že předmětnou věcí se Krajský soud v Praze jako soud odvolací zabývá již opakovaně, neboť nejprve svým usnesením ze dne 22. 7. 2010, čj. 12 To 243/2010 – 204, zrušil z titulu odvolání státního zástupce v neprospěch obžalovaného podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu ve věci prve okresním soudem vyhlášený zprošťující rozsudek ze dne 10. 12. 2009 a věc vrátil soudu I. stupně když „důvodem pro zrušení prvého rozhodnutí ve věci byla především nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť z tehdejšího rozhodnutí okresního soudu nebylo možno zjistit, zda okresní soud dovodil, že obžalovaný prokázaným jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty předmětného trestného činu po stránce objektivní a subjektivní, přičemž se nevypořádal rovněž s ostatními významnými aspekty projednávané věci související s vytyčením hranic ústavou zaručené svobody projevu ve vztahu k veřejné publikaci textu evidentně popírajícího či zpochybňujícího holocaust. Následně byl usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2011, čj. 12 To 60/2011 – 239, zrušen druhý ve věci vyhlášený zprošťující rozsudek ze dne 1. 11. 2010 (opět z titulu odvolání státního zástupce v neprospěch obžalovaného), přičemž odvolací soud již mohl ve zrušujícím usnesení (zjednodušeně řečeno) konstatovat, že okresní soud se odpovídajícím způsobem vypořádal se skutkovým stavem věci ve vztahu k formálním znakům skutkové podstaty předmětného trestného činu, avšak nevypořádal se zcela důsledně s jeho materiální stránkou, resp. s hodnocením otázky nebezpečnosti jednání obžalovaného pro společnost.

Za současného stavu věci mohl odvolací soud zopakovat (ve shodě svými se předchozími rozhodnutími), že okresní soud nejen provedl dostatek důkazů nezbytných pro své rozhodnutí, ale také že všechny provedené důkazy hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr .řádu, přičemž rovněž zcela odpovídajícím způsobem hodnotil otázky právní dotýkající se existence jednotlivých znaků předmětného trestného činu, a to způsobem, který

mu odvolací soud nemohl vytknout, resp. mohl se s jeho jednotlivými argumenty v odůvodnění napadeného rozsudku v zásadě ztotožnit.

Již v předchozím rozhodnutí bylo řečeno, že odvolací soud se od počátku mohl s okresním soudem zcela ztotožnit **ve skutkových zjištěních,** že to byl právě obžalovaný, kdo nechal přeložit do češtiny a prostřednictvím internetu zpřístupnil české veřejnosti článek autora D. Cassidy nazvaný „Holocaust a jeho čtyřmilionová varianta.“ To ostatně sám obžalovaný nikterak nezpochybňuje. Kromě jiného se jedná o text obsahující vyjádření, že „ve skutečnosti neexistuje žádný důkaz, že by byl v jakémkoli táboře smrti používán jedovatý plyn, plynové komory nebo plynové pece, tábory smrti kontrolovali kvalifikovaní inženýři a ti uvedli, že zmiňovaná zařízení byly sprchy, že nemohla být používána jako plynové komory a že údajná úmrtí byla nemožná (za své posudky byli uvězněni), existuje i množství očitých svědectví vězňů, kteří existenci táborů smrti popírají a ti jsou umlčováni a vězněni.“

Konstatováno již také bylo že okresní soud vysloveně ve prospěch obžalovaného uzavřel, že takový text pouze veřejně zpochybňuje nacistické genocidium (nikoli popírá), přičemž vyznění textu je naprosto zřejmé a pochybnosti nevzbuzující (ostatně v tomto ohledu bylo vypracováno rovněž odborné vyjádření, z něhož okresní soud rovněž vycházel). Je-li tedy za současného stavu namítáno, že se nejedná o text takového charakteru, který zákon ve skutkové podstatě předmětného trestného činu předpokládá, pak se odvolací soud nemohl opakovaně s touto námitkou nikterak ztotožnit. Byť lze přisvědčit tomu a je obecně známo, že historické prameny se v počtu obětí nacistického vyhlazování liší, je již jen z popisu skutku patrno, že zveřejnění úvodních pasáží článku soud neklade k tíži obžalovaného, přičemž text, jímž mělo být nacistické genocidium zpochybňováno je jasně a jednoznačně vymezen.

Za současného stavu věci pak odvolatel v podaném odvolání rozvíjí ad absurdum úvahy o právu na svobodu slova, resp. na právo svobodně publikovat historická „fakta“ s tím, že snad - pokud bude odsouzen – budou do budoucna vyloučeny jakékoli diskuse na vědecké úrovni na dané téma a dojde tak (opět zjednodušeně řečeno) ke vzniku ničím nezměnitelných a neovlivnitelných dogmat a v důsledku toho k „soumraku naší civilizace.“ Je však nutno připomenout, že obžalovaný předmětný článek poskytl neomezenému množství osob, které měly přístup na dané internetové fórum, aniž by výslovně vyjádřil, že s obsahem článku (především s inkriminovanými částmi) nesouhlasí, když je také jednoznačně patrno, že se nejednalo o vědecké fórum, ale o zpřístupnění článku široké veřejnosti k diskusi, resp. byl tak předložen a zveřejněn text, jehož zveřejňování zákon jednoznačně a fakticky bezvýjimečně vylučuje. V tomto kontextu pak nemohl odvolací soud souhlasit s námitkou v podaném odvolání, že uvedený text nezpochybňuje **genocidium** tak, jak je vymezeno v Úmluvě o zabránění a trestání zločinu genocida publikované ve sbírce zákonů pod č. 32/1955 Sb., neboť v čl. II. úmluvy je pojem genocidia jednoznačně vymezen, nepochybně – jak je také konstatováno v důvodové zprávě dotýkající se ustanovení § 261a tr. zákona – se dotýká také nacistických zločinů na židovském obyvatelstvu (nejméně) v evropských zemích, které byly během II. světové války ovládány nacisty a pokud je tedy v článku vysloveně tvrzeno (kromě jiného), že „existuje množství očitých svědectví vězňů, kteří existenci táborů smrti popírají a ti jsou umlčováni a vězněni,“ pak tento text nemůže směřovat k ničemu jinému, než k popírání existence holocaustu, který je nepochybně nutno označit v souladu s předmětnou úmluvou za genocidium (v této souvislosti je nutno uvést, že soud ve prospěch obžalovaného uzavřel, že existence genocidia pouze zpochybňoval, což je možno sice označit za sporné, avšak při absenci odvolání v neprospěch obžalovaného nemohl odvolací soud zaměnit „závažnější“ formu jednání za tu „méně závažnější“).

V této souvislosti odvolatel v podaném odvolání opakuje svou obhajobu v tom ohledu, že uvedeným způsobem pouze uplatňoval své právo na **svobodu slova** garantované Ústavou. V předchozím rozhodnutí již bylo řečeno, že podle názoru odvolacího soudu nelze srovnávat text nejméně zpochybňující holocaust (resp. jiné zločiny nacistů nebo komunistů proti lidskosti) s jinými tzv. kontroverzními tématy, která by měla být ve společnosti garantující svobodu slova, běžně a bez jakýchkoli omezení diskutována, neboť na rozdíl od těchto poměrně běžně diskutovaných témat založila novela trestního zákona č. 405/2000 Sb. trestnost takového jednání, která v případě popírání holocaustu, resp. popírání, zpochybňování apod. nacistického genocidia vychází z nezpochybnitelných poválečných Norimberských rozhodnutí. Odkazováno již rovněž bylo na stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Tpjn 302/2005, s tím, že Česká republika zakotvila do svého právního řádu celou řadu ustanovení na ochranu základních lidských a občanských práv a svobod, rovnoprávnost lidí bez rozdílu rasy, etnické skupiny, národnosti, jazyka atd., přičemž ta je vyjádřena nejen v čl. 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ale rovněž v čl. 3 Listiny základních práv a svobod a v neposlední řadě také v mezinárodních úmluvách, jimiž je Česká republika rovněž vázána. Na druhé straně je v tomto stanovisku upozorňováno na ústavou i dalšími zákony zaručenou svobodu slova, když z této právní úpravy je zřejmé, že je státu dávána možnost v určitých případech svobodu slova omezit a tak tomu je nepochybně i v případě – zjednodušeně řečeno – popírání či zpochybňování holocaustu. Tedy je zřejmé, že v tomto směru je přímo ze zákona svoboda slova jednoznačně omezena a nemůže být předmětem jakýchkoli polemik. Upozorňováno již také bylo na konstatování Ústavního soudu (viz I. ÚS 3108/08), že „právo na svobodu slova není bezbřehé.“

Namítá-li odvolatel, že s obsahem článku sám nesouhlasí a že jeho úmysl v žádném případě nesměřoval ke zpochybňování či popírání holocaustu, pak samotný text článku je natolik jednoznačný a průkazný (nelze odhlédnout ani od výzvy v jeho samotném závěru „šiřte pravdu po všech webech, fórech a diskusních panelech“ – viz čl. 28 spisového materiálu), že okresní soud zcela právem dovodil (a opět vysloveně ve prospěch obžalovaného) **existenci nejméně nepřímého úmyslu** obžalovaného, který se s textem nepochybně seznámil, sám ho nechal přeložit a bez jakéhokoli komentáře ho předložil k diskusi na předmětném diskusním veřejně přístupném fóru. Obžalovaný tak nepochybně musel být nejméně srozuměn s tím, v jakém znění text zveřejňuje, resp. musel být nejméně srozuměn s tím, že zveřejňuje českým uživatelům internetu (jiný důvod přeložení článku do češtiny stěží mohl mít) článek (nejméně) zpochybňující holocaust.

Pokud jde namítáno, že obžalovaný dlouhodobě žije v Kanadě a že nevěděl, že zpochybňování či popírání holocaustu je trestným činem a měl snad jednat v právním omylu, pak nezbývá než upřesnit, že se v žádném případě **nemohlo jednat o právní omyl omluvitelný** v situaci, kdy obžalovaný pochází České republiky, zná nepochybně (a to ostatně vyplývá i z obsahu jeho diskusního fóra) celou řadu historických a společenských souvislostí předmětné problematiky, na předmětném diskusním fóru byl kromě jiného publikován článek o Ernstu Zündelovi (viz článek „Psáno před rozsudkem – čl. 30 spisového materiálu) a je tedy zřejmé, že obžalovaný mohl protiprávnost svého počítání rozpoznat bez zřejmých obtíží. V případě obžalovaného je tak nutno ve vztahu k této jednoduché skutkové podstatě bez dalšího aplikovat zásadu, že „neznalost práva neomlouvá.“

Dovodil-li proto okresní soud, že popsaným jednání obžalovaný naplnil všechny znaky skutkové podstaty trestného činu podpory a propagace hnutí směřujícího k potlačení

práv a svobod občana **podle § 261a tr. zákona,** a to jak po stránce objektivní, tak po stránce subjektivní, nemohl mu odvolací soud v tomto ohledu skutečně nic vytknout.

Za současného stavu věci se pak okresní soud již také odpovídajícím způsobem vypořádal s otázkou nebezpečnosti jednání obžalovaného pro společnost, když v předchozím rozhodnutí byl upozorňován na právní aspekty související s posouzením této nikoli nevýznamné okolnosti nástupu trestní odpovědnosti s tím, že podle § 3 odst. 4 tr. zákona je stupeň nebezpečnosti činu pro společnost určován zejména **významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen** - okresní osud nezjistil, že by snad zájem na zákazu zpochybňování holocaustu byl z jakýchkoli historických či společenských příčin snižován; **způsobem provedení činu a jeho následky** - obžalovaný zpřístupnil uvedený text prostřednictvím nejrozšířenějšího media a navíc sám nechal přeložit článek, s jehož jednoznačným obsahem se seznámil; přičemž jeho námitku, že se nepodařilo zjistit, které osoby takto ovlivnil a jakým způsobem, je z hlediska předmětné skutkové podstaty nutno považovat za irelevantní; **okolnostmi, za nichž byl čin spáchán,** v tomto ohledu soud nezjistil prakticky žádné polehčující okolnosti, přičemž **pohnutka** jednání obžalovaného přímo ze zákona omluvitelná není - veřejná diskuse zpochybňující holocaust je nepřípustná, když článek ani nebyl nikterak uveden či označen tak, že s ním publikující vysloveně nesouhlasí a že ho například odsuzuje a **o míře jeho zavinění** v daném konkrétním případě pochybovat rovněž nelze. Ve prospěch obžalovaného pak hovoří toliko to, že **je doposud osobou bezúhonnou,** když okresní soud správně dovodil, že ani tato okolnost nemůže v tomto konkrétním případě významněji snižovat stupeň nebezpečnosti jeho jednání. V kontextu rozhodnutí okresního osudu – především s ohledem na okolnosti spáchání činu - byl dán nejméně takový stupeň nebezpečnosti jednání obžalovaného pro společnost, který zákon u předmětného trestného činu předpokládá, resp. nebylo zjištěno nic, co by stupeň nebezpečnosti jeho jednání pro společnost jakkoli snižovalo. Je-li v podaném odvolání argumentováno rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 1 Tzn 2/96, pak právě z něho je možno také takové závěry čerpat. V tomto konkrétním případě je stupeň nebezpečnosti jednání obžalovaného pro společnost nepochybě vyšší než nepatrný, což je dáno především již samotným zněním inkriminovaného článku, jakož i tím, že obžalovaný využil pro jeho publikaci dnes již nejrozšířenějšího medium, zpřístupnil ho českým respondentům, aniž by již předem jakkoli vyjádřil svůj nesouhlas se zněním tohoto článku či ho podrobil jakékoli fundované kritice apod. Nad rámec odůvodnění okresního soudu je možno konstatovat, že podle názoru odvolacího soudu není stupeň nebezpečnosti jednání obžalovaného významněji snižován ani tím, že na předmětném internetovém fóru byla diskutována rovněž celá řada předmětnou problematikou nezatížených otázek.

V neposlední řadě je třeba dodat, že na jednání obžalovaného zcela nepochybně ve smyslu zásady teritoriality vyjádřené **v § 17 odst. 2 písm. b) tr. zákona** dopadá působnost trestního zákona.

Z uvedeného je patrno, že ani odvolací soud neshledal, že by nová právní úprava trestního práva hmotného v zákoně č. 40/2009 Sb. byla pro obžalovaného příznivější. Je tedy zřejmé, že odvolací soud nemohl nikterak do výroku o vině obžalovaného zasahovat, a to nejen do skutkových zjištění okresního soudu, ale ani do hodnocení skutku po stránce právní.

V důsledku podaného odvolání byl rovněž přezkoumáván **výrok o trestu,** který okresní soud obžalovanému jako dosud bezúhonné osobě vyměřil na samé spodní hranici zákonné trestní sazby v rozpětí od šesti měsíců do tří let, v trvání šesti měsíců a jeho výkon podmíněně odložil ještě na krátkou zkušební dobu v trvání dvou let. Takto uložený trest

nemohl odvolací soud v žádném případě považovat za nepřiměřeně přísný, přičemž pouze do takového trestu by mohl ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr .řádu zasahovat.

Z uvedených důvodů se podané odvolání obžalovaného nemohlo setkat s úspěchem a muselo být podle § 256 tr. řádu zamítnuto jako nedůvodné.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** další řádný opravný prostředek **p ř í p u s t n ý .**
Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat **d o v o l á n í** k Nejvyššímu soudu v Brně, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje, podáním u soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu. Nevyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí, a to ve prospěch či v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť by tak bylo označeno.

V Praze dne 29. září 2011

JUDr. Eva Milcová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost :
Nádherná